

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6C/15/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514200138
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Uhlár
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2014:8514200138.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, samosudca JUDr. Erik Uhlár, v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Súd žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenu pôvodne Okresnému súdu Vranov nad Topľou dňa 27.9.2012 domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 663,84 eur (pôvodná sp. zn. OS Vranov nad Topľou 5C/852/2012), a to z dôvodu, že OS Vranov nad Topľou nerozhodol v zákonom stanovenom čase (v ním vedenom exekučnom konaní špecifikovanom v podanej žalobe) o návrhu žalobcu (ako oprávneného v danom exekučnom konaní) na zmenu súdneho exekútora.

OS Vranov nad Topľou uznesením sp. zn. 5C/844/2012 zo dňa 9.10.2012 spojil na spoločné konanie veci ním vedené pod sp. zn. 5C/844/2012, 5C/846/2012, 5C/847/2012, 5C/848/2012, 5C/849/2012, 5C/852/2012, 5C/854/2012, 5C/855/2012, 5C/856/2012, 5C/857/2012 a 5C/858/2012, s tým, že konanie sa bude viesť ďalej pod sp. zn. 5C/844/2012.

Následne uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19NcC/47/2012 zo dňa 18.10.2012 boli sudcovia OS Vranov nad Topľou vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci 5C/844/2012 a uvedená vec bola prikázaná Okresnému súdu Stará Ľubovňa, kde jej bola pridelená sp. zn. 6C/356/2012.

Uznesením č.k. 6C/356/2012-37 zo dňa 29.10.2013 tunajší súd veci vedené pôvodne pod vyššie uvedenými sp. značkami vylúčil na samostatné konania, pričom veci vedenej pôvodne na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 5C/852/2012 bola po právoplatnosti uvedeného uznesenia pridelená sp. zn. 6C/15/2014.

V podanej žalobe žalobca uviedol, pre akú pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, ďalej poukazoval na to, že pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal a podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Poukazoval na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora (účinnú od 1.9.2005 a účinnú od 1.12.2005), pričom zvýraznil to, že exekučný súd bol povinný rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia takéhoto

návrhu, pričom však exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, a to podľa žalobcu napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, pričom podľa žalobcu v danom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (Exekučným poriadkom), podľa žalobcu nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pričom žalobca sa, podľa jeho tvrdení v žalobe, dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, až po doručení uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora - skutkový dej bol podľa žalobcu zavŕšený doručením uznesenia o zmene exekútora.

Majetkovú škodu, ktorej náhradu žalobca požadoval, vyčíslil vo výške 175,- eur, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca v žalobe poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv; uviedol, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov

.a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti; uviedol, že úplne zbytočné a právne nezodôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov; uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. S poukazom na v jednotlivých žalobách uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prietťahy vypočítal jednotlivé požadované náhrady nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55,32 eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu, pričom uvádzal, že v tejto veci bol exekučný súd nečinný viac ako 373 dní. Poukázal i na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila, podaním doručeným súdu 20.5.2013 ju navrhla v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu rov konania. Poukazovala na zmätočnosť podania žalobcu, na to, že žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú situáciu na súd, že nie je jasný titul nároku na náhradu škody vzhľadom na žalobcom namietané nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote a zároveň namietaný nesprávny úradný postup v podobe prietáhov, na to, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie uvádzaných prietáhov v konaní; poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané už dňa 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne, poukazovala na to, že žalobca napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručil ministerstvu spravodlivosti iba všeobecnú odpoveď, kde nepreukázal skutočnosti, nedoplnil informácie, nebol ochotný priložiť ani návrhy na zmenu exekútora, uznesenia o zmene, dátum kedy sa dozvedel o škode atď., vcelku teda podľa žalovanej neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie; poukazovala na to, že v rozhodnutí o zmene exekútora súd zároveň poverí vykonaním exekúcie exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom pôvodne vykonaním exekúcie povereného exekútora; že žalobca mohol podať sťažnosť predsedovi príslušného súdu, čo ak neurobil, tak zanedbal svoju preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka; poukázala na to, že pôvodný exekútor vykonáva úkony až do času rozhodnutia o zmene exekútora, teda nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody; poukazovala na nevyhnutnosť vykonať zo strany exekučného súdu aj iné úkony v súvislosti s rozhodovaním o zmene exekútora, a teda že v dôsledku týchto nerozhodnutí v zákonom stanovenej lehote nemožno považovať za zbytočné prietahy a nesprávny úradný postup; vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní poukazovala i na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, a že existencia prietáhov v konaní nie je preukázaná; uviedla, že súd konajúci o náhrade škody ak by mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov a mohlo by to smerovať i k porušeniu inštančného princípu v súdnictve - porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môžu i súdy vyššieho stupňa, podľa žalovanej oprávnený preskúmať porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je ústavný súd; vzniesla námietku premlčania vo vzťahu ku uplatnenému nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred tým, ako jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody); namietala vyčíslenie materiálnej škody - ako v iných prípadoch i tu v paušálnej sume 175,- eur, namietala paušalizáciu vecných nákladov, neuvedenie či vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk, že žalobca vzhľadom na predmet jeho činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém poskytujúci prehľad poskytnutých úverov, ktorý systém musel používať aj pred aj po období domnelých prietáhov, nielen na správu pohľadávok v exekúcii - tvrdenie o nákladoch ako škode tu považuje žalovaná za účelové; že požadovanie paušálnych súm je účelové; že skutočnú škodu treba dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré nárok preukážu; že žalobca vznik a výšku škody nepreukázal. K nemajetkovej ujme poukázala na to, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu, poukazovala na postupy Ústavného súdu SR; na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný, pričom pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú irelevantné v tomto konaní, lebo náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje sama spoločnosť; že žalobca nekonkretizoval podnikateľské aktivity a plány, ktorých zánik spomína v žalobe, ani neupresnil v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, ako aj že treba preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením - teda žalovaná nemá preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, ani že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Ďalej poukazovala na dobré mravy, na činnosť a praktiky žalobcu a ich negatívne vnímanie verejnosťou, že nemožno opomenúť povahu konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu; poukázala na pripojený list Európskej komisie, ktorá dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu. Ďalej žalovaná poukazovala na nevyhnutnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody či nemajetkovej ujmy, pričom podľa žalovanej nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na vyjadrenie žalovanej reagoval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu 18.8.2014, ktoré je v origináli založené v reg. Spr. tunajšieho súdu pod sp. zn. 1Spr0/807/2014, kde uviedol, že v žalobe označil osobu povinnú (pozn.: v exekučnom konaní) spôsobom, ktorý umožňuje jej spoľahlivú identifikáciu; pravdivo opísal jemu známe skutočnosti rozhodujúce pre predmet sporu, náhradu škody a nemajetkovej ujmy, pričom použil údaje umožňujúce spoľahlivo identifikovať exekučné konanie, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu; že súdny spis je fundamentálnym dôkazným prostriedkom a zároveň prostriedkom, ktorý žalobca nie je spôsobilý predložiť (tiež, že sa nestotožnil a nikdy sa nestotožnil s tvrdeniami ústavného súdu o tom, že bez označenia

.spisovej značky v návrhu na začatie konania (v sťažnosti) nemožno vec prejednať. Tvrdí, že pokiaľ ide o východiská súdneho procesu spočívajúce v skutkových okolnostiach veci, vždy postačí pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností (ust. § 71 ods. 1 OSP) a nie opísanie všetkých skutočností, či skutočností, ktoré požaduje niektorý z účastníkov konania alebo sudca); že žalobný návrh jednoznačne vypovedá o tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase a po uplynutí takto predpokladaného času bol po právne významný čas v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné prieťahy, „titul nároku“ (ako ho označuje žalovaná) je určený ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. - ide o nesprávny úradný postup; že podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. platného v čase nesprávneho úradného postupu a podania žalobného návrhu za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní, pričom v zmysle zákonnej úpravy nie je vylúčené, aby nesprávny úradný postup predstavoval kumuláciu právnych skutočností, ako aj že v danom prípade je intenzita zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu nesprávnym úradným postupom veľmi vysoká, z dôvodu kumulácie právnych skutočností vyvolávajúcich nesprávny úradný postup (porušenie povinnosti vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť a zbytočné prieťahy v konaní); že žalovaná sa snaží ospravedlniť svoj nesprávny úradný postup tým, že prenáša zodpovednosť zaň na žalobcu, ktorý sa podľa jej mienenia nedostatočne sťažoval na nečinnosť, kde táto premisa je v právnom štáte neprípustná, lebo štátny orgán vybavený právomocou na rozhodnutie o návrhu, ktorým je jednoznačne súd, musí vo veci konať aj bez urgencií a sťažností účastníka konania, ak mu v tom nebránia objektívne prekážky, pričom platí základné právo každého na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a právo každého na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 ECHR) - poukázal i na ustanovenia § 6 a § 101 ods. 1 O.s.p. - preto je pre existenciu prieťahov v konaní, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, ako aj pre nečinnosť súdu, právne irelevantné zaoberať sa typom a počtom urgencií a sťažností. Zároveň dodal, že vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primäl súd k vydaniu rozhodnutia, konkrétne (a to nie len a výlučne vo vzťahu k tejto exekučnej veci, ale v skutkových okolnostiach prípadu aj vo vzťahu k rade iných skutkovo a právne porovnateľných stagnujúcich exekučných vecí na okresnom súde) dňa 18.2.2009 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 20.5.2009 opäť spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 20.5.2010 spísal a podal ďalšiu žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 23.9.2010 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 27.9.2010 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, z ktorého výpočtu je zrejmé, že nečinnosť súdu mu spôsobila ničím neodôvodniteľné problémy v jeho podnikateľskej činnosti a vo sfére jeho práv stav dlhotrvajúcej neistoty. Uviedol, že podal sťažnosť ústavnému súdu. Poukázal na to, že v danom konaní všeobecný súd nerozhoduje o porušení základného práva sťažovateľa, ale o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, preto postupy ústavného súdu používané k objasňovaniu porušenia základného práva nemôžu byť podstatné, ich štúdium nemá v konaní žiaden právny význam. K predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody uviedol, že súdy požadujú, aby nárok na náhradu škody bol predbežne prerokovaný čo sa preukazuje podaním žiadosti oň, pričom k naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde už samotným podaním žiadosti oň, pričom v danom prípade bola žiadosť podaná, čo potvrdzuje i žalovaný vo svojom vyjadrení; zároveň uviedol, že uplatnený nárok na náhradu škody žalovaná popiera, preto nie je možné očakávať, že by predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pre súdnym konaním

.prinieslo požadovaný efekt v podobe náhrady škody - tvrdenie o predčasnom podaní žaloby je čisto špekulatívne, pričom žalobca popiera, že by maril predbežné prerokovanie, na každý podnet žalovanej reagoval obšírnym stanoviskom kde podrobne vysvetlil všetky rozhodujúce skutočnosti - žalovaná nevynaložila žiadnu snahu, trvala na formalitách, jej úmyslom nikdy nebolo uspokojiť nároky žalobcu. Poukázal na to, že nenamieta žalobou nedodanie spisu novému exekútorovi, namieta, že súd nerozhodol včas, nie je preto relevantné aká bola kooperácia pôvodného exekútora so súdom, § 44

ods. 8 Exekučného poriadku nepredpokladá ako súčasť rozhodnutia výrok o postúpení spisu, potrebná je len kooperácia s oprávneným. Uviedol, že ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka nezakotvuje všeobecnú povinnosť počínať si tak, aby si osoba sama neškodila; jeho úkony nemožno vnímať ako spôsobujúce škodu - konštrukcia žalovanej o pasivite toho, komu nesprávnym úradným postupom vzniká škoda je absurdná, nezmyselná a v rozpore s tvrdeniami žalovanej, že žalobca nedostatočne strážil svoje právo - že neurobil dosť úkonov, sťažností, urgencií.

Ďalej uviedol, že z hľadiska ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je možné ústavnoprávne ospravedlniť žiaden zbytočný zásah do tohto práva, a to bez ohľadu na to, ako dlho z hľadiska času pretrváva, tento neprestáva byť zásahom a nestáva sa ústavne konformným len preto, že jeho časová intenzita (doba trvania) je nepomerne kratšia v porovnaní s iným zásahom, ktorý sa vyskytol v justičnej praxi, pričom v právnom štáte je nanajvýš žiaduce, aby každé porušenie základného práva alebo slobody orgánom verejnej moci bolo zo strany súdneho orgánu ochrany ústavnosti deklarované a aby tak vo vzťahu k sťažovateľovi mohlo dôjsť k praktickému presadeniu satisfakčnej funkcie súdneho rozhodnutia a k preventívnemu pôsobeniu tohto rozhodnutia vo vzťahu k porušiteľovi.

Poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu a závery z nich vyplývajúce; uviedol, že po zohľadnení rozhodujúcich okolností daného prípadu treba dospieť k názoru, že doterajším postupom exekučného súdu v exekučnom konaní došlo k zbytočným prieťahom a porušeniu základného práva žalobcu (čo však nie je predmet tohto konania); celková doba rozhodovania o návrhu na zmenu exekútora nemôže byť akceptovateľná; neplatí, že nemohlo dôjsť k vzniku škody lebo pôvodný exekútor mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky - k zmene exekútora totiž viedli žalobcu poznatky o nekonaní či nesústreďenom konaní pôvodného exekútora; uplatnená náhrada škody nespočíva v zníženom výťažku z exekúcie, ale v nákladoch, ktoré žalobcovi vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nečinnosťou súdu. Poukazoval na to, že ochrana ústavnosti je i úlohou všetkých orgánov verejnej moci - predovšetkým všeobecného súdnictva - nemožno súhlasiť že súd v danom konaní neskúma okolnosti označené v praxi Ústavného súdu SR zbytočnými prieťahmi.; dodal, že nie je udržateľná argumentácia, že jeden druh nesprávneho úradného postupu je súd oprávnený skúmať sám, avšak iný druh nie, pritom ním tvrdý nesprávny úradný postup je kombináciou jednotlivých nesprávnych úradných postupov. S poukazom na článok 46 ods. 3 Ústavy SR uviedol, že výklad zákona č. 514/2003 Z.z., že súd nie je oprávnený preskúmať existenciu zbytočných prieťahov v konaní je ústavne nekonformný a neprípustný.

Ďalej uviedol, že preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súd, pričom nemožno predpokladať, že tento postup nemal na majetok a aktivity žalobcu žiaden vplyv; nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov žalobcu prácou navyše a v administratívnych postupoch úkonmi navyše, znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov dôsledkom čoho je zníženie majetku žalobcu; vznik škody preukazujú i listinné dôkazy v exekučnom spise - dokumenty vyhotovené žalobcom (vyhotovenie a zaslanie dokumentu je spojené s reálnym finančným výdajom - ako príklady uviedol výdaje na zamestnancov, papier, tlač, poštovné, elektronické služby atď.); ak v exekučných spisoch alebo v spisoch predsedu súdu o sťažnostiach sa nachádza aspoň jedna urgencia, sťažnosť, žiadosť o informáciu o stave konania, niekto musel toto spracovať, vyhotoviť, vytlačiť, podpísať, zabezpečiť doručenie súdu- tým je preukázaný vznik škody, súd musí len ustáliť jej výšku; žalobca predloží dôkazné prostriedky samostatným úkonom; navrhoval súdu postup podľa § 136 O.s.p.; na zodpovedanie výšky škody navrhoval znalca a ak by boli s tým spojené náklady vo vzťahu k výške nároku neprímerane vysoké, navrhoval postupovať podľa § 136 O.s.p..

K požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy Poukazoval na závery rozhodnutia ESLP v prípade *Comingersoll S.A. v. Portugalsko*; uviedol, že ustálená rozhodovacia prax ústavného súdu je akceptovateľným ukazovateľom hodnoty pri určení výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením základného práva; preto naviazal vyčíslenie nemajetkovej ujmy na všeobecné pomery „obyvateľov v SR“, ktorými pomermi limitoval svoj subjektívny pohľad; uviedol, že preukázal, že konštatovanie porušenia práv nie je v danej veci dostačujúce na dosiahnutie spravodlivosti vzhľadom na intenzitu, rozsiahlosť a komplexnosť následkov vyvolaných porušením práv.

Namietal požiadavku žalovanej na uplatnenie postupu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; nesúhlasil s negatívnym vykresľovaním jeho aktivít ako urobila žalovaná, uviedol, že vyššie riziko pri poskytovaných úveroch oceňuje vyššou úrokovou sadzbou; žalovaná sa bráni pred zodpovednosťou za škodu, ktorá však vznikla vo verejnoprávnom vzťahu a zodpovednosť za túto škodu nemožno podriaďiť pod občianskoprávne vzťahy, pričom zodpovednosť štátu podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívna; považuje za nemorálne aby štát poukazovaním na dobré mravy sa snažil zbaviť zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil.

K otázke príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou/nemajetkovou ujmom uviedol, že žalovaná ostáva pri všeobecných frázach a neuvádza kde bola kauzalita medzi označenou škodovou udalosťou a škodou, či nemajetkovou ujmom pretrhnutá, nepriama či nebezprostredná. K vzniku majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy by nebolo došlo ak by súd rozhodnutie vydal včas v zákonom stanovenej lehote, príčina a následok sú tak zrejmé, ich spojenie priame, bezprostredné a neprerušené.

Po vylúčení veci na samostatné konanie ide v tomto prípade o tzv. drobný spor v zmysle § 200ea ods. 1 O.s.p. (súčet žalovaných nárokov neprevyšuje 1.000,- eur). Súd preto postupom podľa § 115a ods. 2 O.s.p. (na uvedený postup nie je potrebný súhlas účastníkov konania v drobnom spore) v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. zverejnil a oznámil dňa 6.8.2014 miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania na úradnej tabuli súdu.

Súd sa oboznámil s obsahom podanej žaloby, uznesenia OS Vranov nad Topľou 5C/844/2012 zo dňa 9.10.2012, uznesenia tunajšieho súdu č.k. 6C/356/2012 - 37 z 29.10.2013, uznesenia KS v Prešove sp. zn. 19NcC/47/2012 z 18.10.2012, podania žalobcu doručeného súdu 24.4.2013, vyjadrenia žalovanej k podanej žalobe k nemu pripojeného listu Európskej komisie a článku z denníka SME, s obsahom celej kópie exekučného spisu OS Vranov nad Topľou sp. zn. 8Er/433/2003 ako je založená v spise (teda po doklady o doručení uznesenia o zmene exekútora), celým obsahom v spise založenej úplnej kópie podania žalobcu doručeného súdu 18.8.2014 - originál založený v spise tunajšieho súdu 1Spr0/807/2014, s celým obsahom spisu tunajšieho súdu 1Spr0/272/2014 a s obsahom ostatného spisového materiálu, a zistil tento skutkový stav:

Žalobca sa domáha voči žalovanej, z dôvodu, že OS Vranov nad Topľou nerozhodol v zákonom stanovenom čase v ním vedenom exekučnom konaní (pozn. súdu: ide podľa zistení súdu prostredníctvom údajov uvedených žalobcom v podanej žalobe o konanie vedené na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8Er/433/2003), o návrhu na zmenu súdneho exekútora, náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 663,84 eur.

V konaní OS Vranov nad Topľou sp. zn. 8Er/433/2003, ktoré začalo dňa 20.11.2003 podaním návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, bol súdu doručený návrh na zmenu exekútora dňa 2.7.2009, súd o tomto návrhu rozhodol uznesením sp. zn. 8Er 433/2003 zo dňa 7.7.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.8.2010 - predtým vyzval pôvodného exekútora na vyúčtovanie trov a predloženie exekučného spisu, čo exekútor do rozhodnutia neurobil. Od podania návrhu na zmenu exekútora do vydania uznesenia, ktorým súd o uvedenom návrhu rozhodol, sa žalobca (ako oprávnený v exekučnom konaní) podľa obsahu exekučného spisu o stav konania o tomto jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v danej veci zaujímal raz, podaním doručeným súdu elektroniky 24.5.2010, inak nepodával vo veci žiadne žiadosti o informácie o stave konania, žiadne sťažnosti, urgencie a pod..

Podľa čl. 46 ods.1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 31.8.2005), ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky

pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7, ods. 8 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.9.2005 do 30.11.2006), oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (prechodné a záverečné ustanovenia účinné od 1. septembra 2005), konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 44 ods. 8, ods. 9 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.12.2006 do podania návrhu na zmenu exekútora), oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 240 ods. 1 až 4 zákona č. 233/1995 Z.z. (prechodné ustanovenia účinné od 1. decembra 2006), konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

Ustanovenie § 44 ods. 7 (pozn. súdu: v danom prípade ide o ustanovenie v znení „Ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje okrem náležitostí podľa odseku 6 aj výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov podľa § 197 ods. 3.“) sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, v ktorých súd ešte neudelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie. V konaniach začatých pred 1. decembrom 2006, v ktorých už súd udelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie, ale neurčil výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, súd určí túto výšku na žiadosť exekútora.

Ustanovenie § 203 ods. 2 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, ak sa vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom zastaví po 30. novembri 2006 z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie.

Konania o výkon cudzieho rozhodnutia, v ktorých bol návrh doručený súdu pred 1. decembrom 2006 podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktoré neboli zastavené podľa osobitného predpisu, sa dokončia podľa tohto zákona.

Čo sa týka podanej žaloby, súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že táto nie je dôvodná.

Exekučné konanie vo veci vedenej OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8Er/433/2003 začalo (viď k tomu § 36 ods. 2 Exekučného poriadku - teda zákona č. 233/1995 Z.z.) ako vyplýva z obsahu príslušného spisu, pred 1.9.2005, teda ani po zmene zákona č. 233/1995 Z.z. zákonom č. 341/2005 Z.z. nebol OS Vranov nad Topľou pri rozhodovaní o návrhu žalobcu ako oprávneného v tomto exekučnom konaní výslovne povinný rozhodnúť o ňom v 30-dňovej lehote (k tomu viď hore cit. ustanovenia § 238 zákona č. 233/1995 Z.z.), na čom sa nič nezmenilo ani novelou Exekučného poriadku v zmysle zákona č. 585/2006 Z.z. (k tomu viď citovaný § 240 zákona č. 233/1995 Z.z.).

Súd týmto však v žiadnom prípade nevyjadruje záver o tom, že príslušný exekučný súd mohol teda v danom konaní konať o príslušnom návrhu žalobcu akokoľvek dlho. Z obsahu exekučného spisu však nevyplývajú žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo možné prijať záver o tom, že v danom konaní exekučný súd nerozhodol o dotknutom návrhu v primeranej lehote - rozhodol o ňom 7.7.2010, pritom nebol, ako je uvedené vyššie, viazaný lehotou vzťahujúcou sa na konania začaté po 31. auguste 2005 a navyše robil úkony k tomu, aby súčasne rozhodol o trovách pôvodného exekútora, žiadal od neho spis, teda aj keď postupoval de facto podľa § 44 ods. 9 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.12.2006), podľa názoru súdu týmto konanie nijako nezbrzdil, nakoľko ťažko si predstaviť, že nový exekútor mohol vykonávať relevantné úkony v konaní vo vzťahu k vymoženiu pohľadávky, ak do doručenia spisu pôvodného exekútora nemal ako vedieť čo už bolo a v akom rozsahu vymožené. Rovnako tak i v prípade samotného skoršieho rozhodnutia exekučného súdu iba o zmene exekútora, musel by nový exekútor čakať na spis pôvodného, pokiaľ by ho tento predložil a súd rozhodol o trovách pôvodného exekútora. Preto podľa názoru súdu vyššie uvedená lehota, v ktorej exekučný súd o návrhu žalobcu v danom exekučnom konaní rozhodol, osobitne s ohľadom na spolu s tým a predtým vykonané úkony súdu, nie je nijak neprimerane dlhá.

Žalobca podľa obsahu uvedeného exekučného spisu sa o stav konania o príslušnom návrhu v danom exekučnom konaní zaujímal iba raz, podaním z 20.5.2010 učeným elektronicky, doručeným exekučnému súdu 24.5.2010, pričom vzhľadom na jeho obsah

.a rozsah je súd toho názoru, čas zamestnanca žalobcu strávený jeho vyhotovením bol úplne minimálny a reálne neoceniteľný a iné náklady, s ohľadom na jeho doručenie elektronickou formou, jednoznačne taktiež nevznikli. Ostatné úkony „enormnej snahy“ vykonané v roku 2009 ako sú popísané v podaní doručenom súdu 18.8.2014 i ostatné z tam uvedených z roku 2010 boli (ak skutočne boli) vykonané ešte pred podaním návrhu na zmenu súdneho exekútora vo vyššie uvedenej exekučnej veci, resp. po vydaní uznesenia exekučného súdu, teda preukázateľne nie v príslušnom exekučnom konaní, a teda ak boli dané podania učené, tak v iných veciach, nie v tejto exekučnej veci, čo úplne vyvracia tvrdenia žalobcu o vecných nákladoch, ktoré mu mali v súvislosti s vyššie uvedeným exekučným konaním takto vzniknúť.

Z uvedeného má súd za to, že v danom prípade objektívne žalobcovi, vzhľadom na jeho argumentáciu v žalobe, nevznikla žiadna majetková škoda, a to napriek dobe od podania návrhu na zmenu exekútora po rozhodnutie ex. súdu i napriek vyššie uvedenej jednej žiadosti o správu o stave konania (tu z dôvodov ako sú uvedené nižšie pri poukazovaní na nepreukázanie predbežného prerokovania nároku na náhradu škody).

Súd zvyrazňuje, že žalobca bol v tomto súdnom konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (uznesenie č.k. 6C/356/2012-18 zo dňa 27.3.2013), napriek tomu však v tomto konaní nijako nepreukázal, že mu postupom OS Vranov nad Topľou vo veci 8Er/433/2003 skutočne vznikla majetková škoda a v akej skutočnej výške. Podľa neho táto škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v tomto prípade v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Žalobca však v tomto konaní nepreukázal skutočné vykonanie akéhokoľvek z vyššie uvedených úkonov (ich vykonanie nevyplýva ani z vyššie uvedeného exekučného spisu OS Vranov nad Topľou) a už vôbec nie výšku týchto ním uvádzaných nákladov, ktoré mali byť s týmito úkonmi spojené, a ktoré by bolo prípadne možné považovať za žalobcovi vzniknutú škodu. Takéto doklady pritom žalobca musí byť vzhľadom na jeho argumentáciu v celom konaní schopný súdu predložiť, nie bezdôvodne dávať do pozornosti znalecké dokazovanie či postup podľa § 136 O.s.p. (osobitne pokiaľ, ako z vyššie uvedeného vyplýva, žiadna škoda v skutočnosti žalobcovi nevznikla).

Na tom nič nemení ani žalobcom v priebehu konania predložený znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý je založený v registri Správneho súdu pod sp. zn. 1Spr0/272/2014, a podľa ktorého majetková škoda, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v každom konkrétnom prípade neskorého rozhodovania o zmene súdneho exekútora dosahuje

minimálne 31,68 eur. Ako však vyplýva z tohto posudku, bola v ňom vypočítaná priemerná výška škody (teda spriemerovali sa náklady na počet posudzovaných konaní, čiže z výsledku znaleckého posúdenia je možné vyvodiť iba, že v každom posudzovanom exekučnom konaní malo dôjsť k rovnakým úkonom žalobcu), a to rozdelená na škodu spôsobenú v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia a na škodu spôsobenú v exekučných konaniach, kde žalobca ako oprávnený žiadateľ o zmenu exekútora. Spracovateľ posudku pritom všetky náklady nad určitý priemer vypočítaný z predchádzajúceho obdobia pripísal skutočnosti, že tieto náklady vznikli v súvislosti s omeškaním súdov s rozhodnutím v tej - ktorej exekučnej veci. Z úradnej činnosti je súdu pritom známe, že žalobca si majetkovú škodu ako v tomto konaní, vyčíslil paušálne v mnohých obdobných konaniach a v rovnakej výške, teda bez zohľadnenia okolností toho ktorého jednotlivého prípadu. Navyše túto škodu si uplatnil vo viac ako 4-násobku minimálnej škody určenej ním predloženým znaleckým posudkom. Z akého dôvodu požadovanú škodu takto navýšil žiadnym spôsobom nevysvetlil. Z exekučného spisu súd žiadne informácie o stave konania, urgencie alebo sťažnosti zo strany žalobcu nezistil a ten ich žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom práve náklady na tieto činnosti mali tvoriť podstatnú časť „škody“ podľa žalobcu predloženého znaleckého posudku. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky a ich vzťahovanie na všetky exekučné veci nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia žalobcu, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Súd sa tiež stotožňuje s názorom žalovanej, že akákoľvek výška nákladov na správu informačného systému a udržiavanie systému by vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy, keďže žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad stavu poskytnutých úverov. Podobne náklady na výkony zamestnancov sú bežnými nákladmi, s ktorými musí žalobca pri svojej činnosti počítať a vzhľadom na povahu vykonávanej činnosti musí mať vyčlenených aj zamestnancov, ktorí spravujú pohľadávky, ktoré nie sú riadne splácané a ktoré sa prípadne musia uplatniť aj v exekučnom konaní. Požiadanie paušálnych súm za všeobecne uvedené činnosti je podľa názoru súdu nepostačujúce na účely preukázania samotného vzniku a skutočnej výšky majetkovej škody.

Súd má tiež osobitne vzhľadom na vyššie zistený priebeh konania o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora v hore uvedenej exekučnej veci za to, že akékoľvek znalecké dokazovanie je absolútne nepotrebné a nevhodné (osobitne aj s poukazom na vyššie popísané spriemerované a všeobecné stanovenie majetkovej škody zo strany, ako uvádza žalobca v sprievodnom liste v spise 1Spr0/272/2014 „najvyššej znaleckej ustanovizne“) a v danej veci z hore uvedených dôvodov nie je podľa súdu daný ani žiaden podklad na prípadné postupovanie podľa § 136 O.s.p., a to i s ohľadom na nižšie uvedené výhrady súdu v nepreukázaní samotnej žalovateľnosti nárokov uplatnených zo strany žalobcu..

Žalobca podľa súdu taktiež v konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s vyššie uvedeným rozhodovaním OS Vranov nad Topľou vo veci 8Er/433/2003 vznikla nejaká nemajetková ujma. V danom exekučnom konaní bolo už od začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konanie proti fyzickej osobe, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným (pričom nebolo preukázané, že by po podaní návrhu na zmenu exekútora ten-ktorý pôvodne vykonaním exekúcie poverený exekútor automaticky prestal vykonávať príslušné úkony), ako aj riziko insolvencie toho-ktorého povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby rozhodovania exekučného súdu o návrhoch na zmenu súdneho exekútora. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného

časov vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov z titulu nemajetkovej ujmy odvodzovanej práve od pocitov členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti).

Žalobca nijako nepreukázal, že by postup exekučného súdu v príslušnom konaní spôsobil v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou (ktorá v danej veci predstavovala na istine 254,93 eur - t.j. 7.680,- Sk) a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - aj tu ide teda iba o ničím nepreukázané a za takého stavu len prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijak preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila žalobcove ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať (z pohľadu súdu je nemožné aby dĺžka doby rozhodovania exekučného súdu v jednotlivom exekučnom konaní o návrhu žalobcu v exekučnom konaní na zmenu exekútora mala za následok zánik už vytvorených podnikateľských plánov žalobcu, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a vyvolala stratu zisku z „realizovaného obchodu“). Žalobca teda v žiadnom prípade nepreukázal v tomto konaní nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale zároveň ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadostučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej hlavy, druhej časti, šiesteho oddielu zákona č. 36/1993 Z.z., ako požadoval v žalobe žalobca s poukazom na tam uvedené nálezy Ústavného súdu SR.

Žalobca tým pádom v danej veci nepreukázal nielen vznik majetkovej škody, ako ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani, že zo strany exekučného súdu v exekučnom konaní išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v žalobcom uvádzaných zbytočných prietahoch, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmu, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v tomto prípade možnú zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

Tiež je potrebné poukázať na to, že žalobca v tomto prípade vôbec nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním tejto konkrétnej žaloby a splnenie podmienok v čase podania žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania žaloby bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde, resp. že došlo počas konania skutočne k márnemu uplynutiu lehoty podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Aj keby súd prijal jeho argumentáciu, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je splnené samým podaním žiadosti oň, treba uviesť, že žalobca ani o tejto skutočnosti vo vzťahu k tomuto konkrétnemu prípadu žiaden dôkaz nepredložil (najmä potvrdenie o prijatí žiadosti týkajúcej sa vyššie uvedeného exekučného konania o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s ním), pritom žalobca podľa súdu toto mohol bez akýchkoľvek ťažkostí urobiť, nakoľko zo žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by uvedené predložiť nemohol. Je síce pravdou, že v žalobe bolo žalobcom uvedené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Vranov nad Topľou, ktorý spis žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnej V. A., nar. XX.X.XXXX sp. zn. súdneho exekútora EX 3386/2010. Vystáva tu však jednak otázka prečo by mal žalobca pripojiť príslušné potvrdenie týkajúce sa žaloby prejednávanej v tejto veci tunajšieho súdu k žalobe o úplne inej veci a nepripojil ho priamo k žalobe v tomto konaní. Tunajšiemu súdu bol však zapožičaný pred rozhodnutím v tejto veci (v súvislosti s konaním o žalobách žalobcu v obdobných veciach) exekučný spis OS Vranov nad Topľou, kde je povinnou vyššie uvedená V. A. a kde nie pôvodne vykonaním exekúcie poverený exekútor ale práve žalobcom navrhnutý nový exekútor vedie danú exekučnú vec pod svojou sp. značkou EX 3386/2010 (sp. zn. exekučného súdu 7Er/82/2004) - tento spis bol pripojený k veci vedenej tunajším súdom pod sp. zn. 1C/432/2012 - pričom z tohto spisu je súdu z jeho úradnej činnosti známe (nakoľko samosudca prejednával i vyššie uvedenú vec), známe, že v súvislosti s vyššie uvedeným exekučným konaním

sa žalobca nemôže skutočne domáhať náhrady škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia (ako uvádzal v žalobe), nakoľko v danej veci exekučný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie už o dva dni po doručení žiadosti pôvodného súdneho exekútora o jeho udelenie. Je však súdu tiež z konania vo veci 1C/432/2012 známe, že žalobou doručanou Okresnému súdu Vranov nad Topľou 27.9.2012 (sp. zn. OS Vranov nad Topľou 9C/217/2012, ktorý spis je súčasťou spisu tunajšieho súdu 1C/432/2012 a týka sa exekučného konania vedeného na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7Er/82/2004) sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom pre nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, pričom však ani k žalobe podanej pôvodne na OS Vranov nad Topľou sp. zn. 9C/217/2012 (vec tunajšieho súdu 1C/432/2012) žalobca nepripojil žiadne potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (dokonca v uvedenej žalobe ani len neuvádza k akej inej veci by takéto potvrdenie malo byť pripojené), ako ani takéto potvrdenia vo vzťahu k žalobe, ktoré bola predmetom konania v tejto veci tunajšieho súdu (6C/15/2014). Žalobca teda absolútne nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie žaloby v tejto veci a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu

škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo i o žiadosť týkajúcu sa nárokov uplatňovaných žalobcom práve v tomto konaní tunajšieho súdu. Predbežné prerokovania nárok podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je podmienkou podania samotnej žaloby -čo v tejto veci súd nemal absolútne nijak preukázané. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu žalobu, ktorá bola prejednaná v tomto konaní, je pritom výlučne na žalobcovi (opätovne súd poukazuje na splnenie svojej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi podľa § 120 ods. 4 O.s.p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody súd žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, podanú v tejto veci z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8Er/433/2003, v celom rozsahu zamietol.

S poukazom na dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa ďalšími jednotlivými námietkami žalovanej voči žalobe obsiahnutými v jej vyjadrení doručenom súdu 20.5.2013 (osobitne tými, ktoré v podstate korešpondujú s vyššie uvedenými dôvodmi zamietnutia žaloby v tomto konaní, ako aj tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žalobu v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premlčania v prípade nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pred 23.4.2009 - v krátkosti: táto bola už vzhľadom na čas podania návrhu na zmenu exekútora žalobcom v exekučnom konaní zrejme nedôvodná, ďalej či skutočne došlo k predčasnosti podania žaloby - samotný žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok podľa vyššie citovaných § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pre samotné podanie dotknutých žalôb a túto námietku nebolo by možné relevantne posúdiť ani základe všeobecného vyjadrenia žalovanej o podaní prvých žiadostí na prerokovanie nárokov na náhradu škody bez predloženia dôkazu o skutočnom čase podania konkrétnej žiadosti čo sa týka práve tejto veci, zmätočnosti žalôb a pod.). Rovnako tak vzhľadom na hore uvedené dôvody, pre ktoré súd žalobu zamietol a ktoré podľa súdu na rozhodnutie postačovali viac než dosť, sa už súd nezaoberal bližšie ani inými tvrdeniami obsiahnutými v podaniach žalobcu k tejto veci (vrátane samej žaloby).

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal samotný skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhu v žalobe medzitýmnym rozsudkom o základe veci - ak totiž samotný vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovil kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná

a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Súd pri verejnom vyhlásení rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že „žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania v druhu a vo výške ako bude uvedené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ - žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčíslila, pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývajú, preto súd v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na tunajšom súde do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 205a ods. 2 O.s.p. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 251 O.s.p. ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).